

РЕЙ БРЕДЪРИ ОНЗИ, КОЙТО ЧАКА

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Живея в кладенец. Живея като дим в кладенец. Като пара в каменно гърло. Не се помръдвам. Не правя нищо, само чакам. Виждам над себе си студените звезди на нощта и утрото, виждам слънцето. И пея понякога старите песни на този свят. От времето, когато бе млад. Мога ли да ви кажа какво съм, след като не зная? Не мога. Просто чакам. Аз съм мъгла, лунна светлина и памет. Тъжен съм, и стар. Понякога падам като дъжд в кладенеца. Паяжини се образуват върху водната повърхност, където падат бързите ми капки. Чакам в прохладната тишина. И ще дойде ден, когато чакането ще свърши.

Утро е. Чувам мощна гръмотевица. Надушвам огън в далечината. Чувам дрънчене на метал. Чакам. Слушам.

Гласове. Далечни.

— Добре!

Един глас. Чужд глас. Чужд език, който не мога да знам. Нито една позната дума. Слушам.

— Пуснете хората!

Скърцане на пясък.

— Марс! Това значи е Марс!

— Къде е знамето?

— Ето, сър.

— Добре, добре.

Слънцето се е издигнало високо в синьото небе, златните му лъчи изпълват кладенеца и аз увисвам като прашец, невидим и стелец се като мъгла в топлата светлина.

Гласове.

— От името на Земното правителство обявявам това място за Марсианска територия, поделена поравно между държавите-членки.

Какво казват? Въртя се в слънчевите лъчи като колело, невидим и търпелив, златист и неуморен.

— Какво е онова там?

— Кладенец!

— Не!

— Хайде стига. Да, разбира се!

Приближава топлина. Три неща се навеждат над ръба на кладенеца и моята прохлада се издига към тях.

— Страхотно!

— Мислиш ли, че водата е добра?

— Ще проверим.

— Някой да донесе лабораторна бутилка и въже.

— Отивам!

Бягащи стъпки. Връщат се.

— Ето.

Чакам.

— Пускай. Полека.

Отгоре проблясва стъкло и бавно се спуска с въжетото. Водата леко се раздвижва, когато съдът я докосва и се пълни. Издигам се в топлия въздух към ръба на кладенеца.

— Готово. Искаш ли да опиташ водата, Риджънт?

— Дай да я видя.

— Ама че красив кладенец. Вижте само как е изграден. Колко стар е според вас?

— Един Бог знае. Вчера, когато кацнахме в другия град, Смит каза, че от десет хиляди години на Марс няма живот.

— Леле!

— Как е водата, Риджънт?

— Чиста като сребро. Пийни една чаша.

Плисък на вода в горещата слънчева светлина. Сега се рея като прах, като канела на лекия ветреца.

— Какво има, Джоунс?

— Не знам. Страшно ме заболя глава. Съвсем неочаквано.

— Пи ли от водата?

— Не, не съм. Не е от нея. Просто се наведох над кладенеца и изведнъж главата ми сякаш щеше да се разцепи. Сега ми е по-добре.

Вече знам кой съм.

Казвам се Стивън Ленард Джоунс, двацет и пет годишен, току-що долетял с ракета от планета на име Земя. Стоя с приятелите си Риджънт и Шоу край един стар кладенец на планетата Марс.

Поглеждам златистите си пръсти, загорели и силни. Поглеждам дългите си крака, сребрилата си униформа, приятелите си.

— Какво има, Джоунс? — питат те.

— Нищо — отвръщам им аз. — Абсолютно нищо.

Храната си я бива. От десет хиляди години не бях ял. Докосва нежно езика ми, а виното сгрява. Заслушвам се в гласовете. Изговарям

думи, които не разбирам, но и някак разбирам. Вкусвам въздуха.

— Какво има, Джоунс?

Накланям тази своя глава и отпускам ръцете си, държащи сребърните прибори за хранене. Усещам всичко.

— Какво искаш да кажеш? — изговаря гласът, тази моя нова придобивка.

— Дишаш странно. Кашляш — казва другият.

— Може малко да съм настинал — произнасям дума по дума.

— После се обади на доктора.

Кимам. Приятно е да се кима. Приятно е да се правят няколко неща след десет хиляди години. Приятно е да дишаш, приятно е да усещаш как слънцето навлиза дълбоко в плътта ти и продължава още по-надълбоко, приятно е да усещаш структурата от кост, финия скелет, скрит в затоплената плът, приятно е да чуваш звуците много по-ясно и близко, отколкото бяха в каменните дълбини на кладенеца. Седа омагьосан.

— Хайде, Джоунс. Събуди се. Трябва да се размърдаме!

— Да — отвърщам аз, хипнотизиран от начина, по който се образува думата — като вода на езика, след което се отронва с бавна прелест във въздуха.

Вървя. Приятно е да се върви. Извисявам се и земята е далеч, когато я гледам с очите на главата си. Като да живееш на върха на отвесна скала и да си щастлив от това.

Риджънт застава до каменния кладенец и гледа надолу. Останалите са отишли да мърморят на сребърния кораб, от който се излезли.

Усещам пръстите на ръката си и усмивката на лицето си.

— Дълбок е — казвам.

— Да.

— Нарича се Кладенец на душите.

Риджънт вдига глава и ме поглежда.

— Откъде знаеш?

— Нима не ти прилича на такъв?

— Никога не съм чувал за Кладенец на душите.

— Място, където чакащи неща, имали някога плът, чакат и чакат — казвам аз и докосвам ръката му.

Пясъкът е огън, корабът е сребърен огън в дневната жега. Приятно е да се усеща жега. Звукът от стъпките ми по твърдия пясък. Слушам. Звукът на вятъра и слънцето, изгарящо долините. Долавям миризмата на кипналата по пладне ракета. Стоя под люка.

— Къде е Риджънт? — пита някой.

— Видях го при кладенеца — отвърщам.

Един от тях тича към кладенеца. Започвам да треперя. Ситна тръпка, скрита дълбоко, но изведнъж станала много силна. И едва сега го чувам, сякаш е бил много добре скрит в кладенеца. Глас, викащ дълбоко в мен, тънък и уплашен. Изплаква *Пусни ме, пусни ме* и имам чувството, сякаш нещо се опитва да се освободи, блъскане по врата на лабиринт, втурване по тъмни коридори, ехо и викове.

— Риджънт е в кладенеца!

И петимата се втурват. Тичам с тях, но ми е зле и се треса целият.

— Сигурно е паднал. Джоунс, ти беше с него. Видя ли нещо? Джоунс? Говори, човече.

— Какво има, Джоунс?

Падам на колене от силната треска.

— Болен е. Някой да ми помогне.

— От слънцето е.

— Не, не е от слънцето — промърморвам.

Слагат ме да легна, пристъпите идват и си отиват като земетресения, а скритият дълбоко в мен глас крещи *Аз съм Джоунс, аз съм, това не е той, не е той, не му вярвайте, пусни ме, пусни ме!* Вдигам очи към наведените фигури и клепачите ми потрепват. Докосват китките ми.

— Пулсът му е ускорен.

Затварям очи. Письците спират. Треперенето престава.

Издигам се като в прохладен кладенец, освободен.

— Мъртъв е — казва някой.

— Джоунс е мъртъв.

— От какво?

— От шок, на това прилича.

— От какъв шок? — казвам аз. Името ми е Сешънс, устните ми са сковани, аз съм капитан на тези хора. Стоя сред тях и гледам надолу към тялото, което лежи и изстива на пясъка. Хващам се за главата.

— Капитане!

— Няма нищо — казвам и изстенвам. — Просто главоболие. Ще се оправя. Ето — прошепвам. — Вече всичко е наред.

— По-добре да се скрием от слънцето, сър.

— Да — казвам аз, загледан надолу към Джоунс. — Изобщо не трябваше да идваме. Марс не ни иска.

Отнасяме тялото при ракетата и дълбоко в мен започва да вика нов глас и да настоява да бъде пуснат.

Помощ, помощ. Виковете идват някъде далеч от влажните дълбини на плътта. *Помощ, помощ!* Червени, отекващи, умоляващи.

Този път треперенето започва много по-рано. Контролът е по-слаб.

— Капитане, по-добре идете на сянка. Изобщо не изглеждате добре, сър.

— Да — казвам. — Помощ — казвам.

— Какво, сър?

— Нищо не съм казал.

— Казахте „помощ“, сър.

— Така ли, Матюс? Това ли казах?

Тялото е оставено в сянката на ракетата, а гласът крещи в дълбоките подводни катакомби от кости и алени приливи. Ръцете ми се тресат. Устата ми се отваря и устните се напукват. Ноздрите ми се разширяват. Очите ми се обръщат. *Помощ, помощ, ох, помощ, недей, недей, пусни ме, недей, недей.*

— Недей — казвам аз.

— Какво, сър?

— Няма значение. Трябва да се освободя — казвам. Затварям уста с ръката си.

— В какъв смисъл, сър? — възкликва Матюс.

— Влизайте вътре, всички! Връщайте се на Земята! — изкрещявам аз.

Държа пистолет. Вдигам го.

— Недейте, сър!

Гърмеж. Бягащи сенки. Писъкът е прекъснат. Чува се свистене от падане през пространството.

Колко приятно е да умреш след десет хиляди години. Колко приятно е да почувстваш внезапната прохлада, отпускането. Колко е приятно да си като ръка в ръкавица, която се изпъва и става чудно

студена върху горещия пясък. О, този покой и прелест на сгъстяващата се, притъмняваща смърт! Но моментът не може да се продължи.

Пукане, трясък.

— Боже мой, та той се самоуби! — викам аз, отварям очи и виждам капитана, облегнат на ракетата; главата му е пръсната от куршум, очите — изцъклени, езикът му се е показал между белите зъби. Кръв тече от главата. Навеждам се и го докосвам. — Ама че глупак — казвам. — Защо го направи?

Мъжете са ужасени. Стоят над двамата мъртъвци, обръщат глави да видят марсианските пясъци и далечния кладенец, където Риджънт се поклаща в дълбоките води. От сухите им устни се отронват дрезгави звуци, хлипане, детинско негодувание срещу кошмарен сън.

Обръщат се към мен.

— Сега ти си капитан, Матюс — след дълго мълчание казва един от тях.

— Знам — бавно отвръщам аз.

— Останахме само шестима.

— Господи, така бързо стана всичко!

— Не искам да оставам тук, да се махаме!

Вдига се врява. Отивам и ги докосвам с увереност, която едва ли не пее в мен.

— Чуйте — казвам и докосвам лакти, ръце или длани.

Всички замлъкваме.

Всички сме едно.

Не, не, не, не, не, не! — крещят вътрешни гласове, дълбоко вътре в затворите си.

Споглеждаме се. Ние сме Самюъл Матюс и Реймънд Моузес, Уилям Споулдинг и Чарлз Евънс, Форест Коул и Джон Съмърс. Не казваме нищо, само гледаме белите си лица и треперещите си ръце.

Обръщаме се като един и поглеждаме към кладенеца.

— Хайде — казваме.

Не, не! — крещят шест гласа, скрити долу в пластове, прибрани завинаги.

Краката ни вървят по пясъка, сякаш огромна длан с дванайсет пръста се движи по горещото морско дъно.

Навеждаме се, гледаме надолу. От прохладните дълбини към нас се взират шест лица.

Един по един се навеждаме още повече, докато не губим равновесие, един по един падаме в устата на кладенеца и политаме през прохладния сумрак към студените води.

Слънцето залязва. Звездите се въртят в нощното небе. Далеч горе намигва светлина. Идва друга ракета, оставя червени следи в космоса.

Живея в кладенец. Живея като дим в кладенец. Като пара в каменно гърло. Не се помръдвам. Не правя нищо, само чакам. Виждам над себе си студените звезди на нощта и утрото, виждам слънцето. И пея понякога старите песни на този свят. От времето, когато бе млад. Мога ли да ви кажа какво съм, след като не зная? Не мога.

Просто чакам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.